

မင်းမြတ်သူရ

စိုးစိုးရွှေလိုက်လ

(၁)

ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသထက်

ပညာရှိ

အပြုံးတစ်ချက်က

ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

ရင်ဝကို ဓားနဲ့ထိုးတာထက်

လက်သီးပုန်းနဲ့

တိုက်ခိုက်မှာကို ပိုကြောက်တယ်

ရည်မှန်းချက်ထားပါ

မျှော်လင့်ချက်ထားပါ

ဒါပေမယ့်

ဝန်တိုမှု ကင်းပါစေ

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

ပုတီးစိတ်
ဂုဏ်တော်ရွတ်ရင်း
မျက်လုံးက တီဗွီပေါ်မှာ
ကောင်းကြသေးရဲ့လား

(ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်)

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ကလေးဖြစ်သော
ညောင်တုန်းဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက် ကပ်ထားသည့် အညာဆန်လှေကြီးပေါ်တွင်
လှေသူကြီးဦးရာကျော်ဆိုသူသည် လေထိုးသားများ အား ဒေါသတကြီး
ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။

“မင်းတို့သိပ်ညံ့တယ်။ အလုပ်ကိုမလေးစားရင် မင်းတို့ကို ဘယ်သူက
ထမင်းလာကျွေးမှာ လဲ။ အလုပ်ကိုစော်ကားတာဟာ ထမင်းရှင်ကို စော်ကားတာနဲ့
အတူတူပဲကွ။ ခရီးထွက်ခါနီး မှ တက် မကိုင်က မိန်းမခိုးပြေးရတယ်လို့ကွာ၊
ခိုးပြေးတဲ့မိန်းမကလည်း ပိုက်ဆံဝါလားဆိုရင် ငါမပြောပါဘူး။ ပဲပြုတ်သည်မကို
ခိုးပြေးတာများ၊ ကိုယ်ထွက်ရမယ့်ခရီးကို ဖျက်ရတယ်လို့ကွာ၊ နေပါဦး တက်မ
ကိုင်အောင်လှက ပဲပြုတ်သည်မနဲ့ ဘယ်တုန်းက ကြိုက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လှေထိုးသားများအထဲမှ
ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက်က

“မနှစ်က သီတင်းကျွတ်ကတည်းကပါ လှေသူကြီး”

ဟု မဝံ့မရဲဖြေလေ၏။ ထိုအခါ လှေသူကြီးဦးရာကျော်သည် ပိုမို၍

ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဘာ မနှစ်က သီတင်းကျွတ်ကတည်းက ဟုတ်လား။ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာ လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ ပါးစပ်ကြီးတွေကို ပိတ်ထားရတာ လဲ။ မင်းတို့ သိပ်ပြီး လုံခြုံနေကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြန်လေရာ လှေထိုးသားတစ်ယောက်က
မဝံ့မရဲရှေ့တိုး၍

“ဒီလိုပါ သူကြီး၊ အောင်လှက သိပ်ပြီး ပိရီလွန်းတော့
ကျွန်တော်တို့တောင် လွန်ခဲ့တဲ့လကမှ အောင်လှနဲ့ ပဲပြုတ်သည် ချစ်သူဖြစ်နေတာ
သိရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့သိတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကို လူကြီးအရာမှာ ထားပြီး
အသိမပေးသင့်ဘူး လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြန်လေ၏ ။ လှေထိုးသားတစ်ယောက်က
ရှေ့သို့တက်၍

“လှေသူကြီးကို ကျွန်တော် အသိပေးဖို့ ကြံစည်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကိုအောင်လှက သူ့ ချစ်သူအကြောင်းကို သူကြီးကို အသိမပေးရဘူးလို့
ပြောထားလို့ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လှေသူကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် လက်ကာပြ၍

“တိတ်စမ်းကွာ ၊ ဒီလှေပေါ်မှာ ငါကအကြီးအကဲပဲ။ ငါ့ကိုမင်းတို့
အသိမပေးသင့်ဘူးလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။ လှေထိုးသားတစ်ယောက်က ရဲဆေးတင်၍

“ပေးသင့်ပါတယ် သူကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လည်း နီးရာစား

ကြောက်ပြီး မပြောဝံ့ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လှေသူကြီးဦးရာကျော်က တက်ခေါက်၍

“ဪ .. မင်းတို့က တက်မကိုင်ရဲ့ ဓားကိုတော့ ကြောက်တယ်။

လှေသူကြီးရဲ့ ဓားကို တော့ မကြောက်ဘူးပေါ့။ တောက် ... မင်းတို့ အားလုံးကို ပတ်စာခွာဖျာလိပ်ပြီး ပြန်ခိုင်းဖို့သင့်ပြီ။ လှေပေါ်မှာ ကုန်တွေတင်ထားတာ မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ ။ လှေဟာ မနက်ဖြန် သဘက်ခါ ထွက်ရတော့မယ်ဆိုလို့ မင်းတို့ကို အပြစ်က ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ လှေထိုးသားတစ်ယောက် မဝံ့မရဲဖြင့်

“တက်မကိုင်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အညာကိုဆန်တက်မှာလဲသူကြီး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ သူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီအချိန်ကစပြီး တက်မကိုင်ကို အပူတပြင်းရှာရမှာပေါ့ကွာ၊ တောက် ...

အောင်လှ အောင် လှ၊ အညာကိုဆန်တက်ခါနီး မှ မိန်းမခိုးပြေးရတယ်လို့ကွာ။ လှေပေါ်မှာလည်း ကုန်တွေတင်ထား တာ ဒင်းသိရက်သားနဲ့ ငါ့ကို စီးပွားပျက်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးမသိတတ် ရင်တော့ ဒင်းရဲ့အနာဂတ်ခရီးကိုတော့ ငါမတွေးဝံ့ဘူးဟေ့။ ကဲ ညောင်တုန်းမြို့ထဲလှည့်ပြီး တက် မကိုင်ကို ရှာလိုက်ဦးမယ်။ တက်မကိုင်ဟာ လှေရဲ့ အသက်ဆိုတော့ လူတကာကိုလည်း တက်မ မကိုင်ခိုင်းရဲဘူး။ သူ့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တရော၊ ကျွမ်းကျင်မှုကိုပါ လေ့လာရဦးမယ်။ လွယ်တဲ့ ကိစ္စမ ဟုတ်ဘူး”

ဟု ညည်းညူကာ လှေသူကြီးဦးရာကျော်သည် လှေပေါ်မှ

ဆင်းသွားလေတော့၏ ။

လှေတစ်စီးလုံးတွင် တက်မကိုင်၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ

အရေးအပါဆုံးဖြစ်သဖြင့် လှေသူကြီး ဦးရာကျော်တစ်ယောက် ညောင်တုန်းမြို့ထဲသို့

ခြေတိုအောင်လျှောက်၍ တက်မကိုင်ကို အသည်း အသန်ရှာဖွေနေတော့၏။

သို့သော် ထိုနေ့က နေသာ ကုန်သွားသော်လည်း ဦးရာကျော် စိတ်တိုင်းကျ တက်မကိုင်ကို ရှာမရသဖြင့် ဦးရာကျော်သည် အချိန်အခါမဟုတ် မိန်းမခိုးပြေးရှာသော တက်မကိုင်အောင်လှကို သာ ဒေါသပုန်ထနေလေ၏။

ဦးရာကျော်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဇနီးသည် ဒေါ်ရွှေမြက ဆီးကြို၍

“ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်၊
တော်ကြိုက်တဲ့ငါးရုံခေါင်းချည်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးရုံအူကို ဆီပြန်ချက်ထားတယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဦးရာကျော်က အိမ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး။

“ငါးရုံခေါင်းလည်း မစားချင်ဘူး။ ငါးရုံအူလည်း မစားချင်ဘူး။
ဒီအချိန်မှာ ငါ့အတွက် လို အပ်နေတာ တက်မကိုင်ပဲကွ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဦးရာကျော်၏ စကားကြောင့် အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သော ဇနီးသည် ဒေါ်ရွှေမြက

“အောင်လှ မိန်းမခိုးပြေးရင်လည်း ညောင်တုန်းက
တက်မကိုင်တစ်ယောက်ယောက်ကို ခဏတင်လိုက်ပေါ့”

ဟု အကြံပေးလိုက်ရာ ဦးရာကျော်က ခေါင်းခါ၍

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါက တက်မကိုင်သိပ်ချေးများတယ်။ တက်မကိုင်ဟာ
လှေတစ်စီးလုံးရဲ့ အသက်ပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ လှေပေါ်မှာပါလာတဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်နဲ့
ကုန်စည်တွေရဲ့ တန်ဖိုးရှိ တယ်။ တက်မကိုင်ဟာ ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်ရတယ်။
ရာသီဥတုကို နားလည်ရတယ်။ ဘယ်အရပ် မှာနားပြီး ဘယ်အရပ်မှာ
စုန်ဆန်ရမယ်ဆိုတာ ကျွမ်းကျင်ရတယ်။ တက်မကိုင်ရဲ့ အသိဉာဏ်ပညာ ကြီးရင်

ကြီးသလောက် လေ့ရဲ့ လုံခြုံမှုရှိတယ်။ မိန်းမခိုးပြေးတဲ့ အောင်လှဟာ တက်မကိုင်ပညာမှာ တော့ စိတ်ချရတယ်ကွ။ ညောင်တုန်းမြို့မှာရှိတဲ့ တက်မကိုင်တွေက တစ်ယောက် ငါ့စိတ်တိုင်း မကျဘူး”

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။ ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေမြက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်ရင်း

“ရှင်ကတော့ တက်မကိုင်တင် ချေးများတာမဟုတ်ပါဘူး။ လှေထိုးသားတွေလည်း ချေးများ တာပဲမဟုတ်လား”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏ ။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က ခေါင်းညိတ်၍

“လှေတစ်စီးမှာ တက်မကိုင်အရေးပါဆုံး ဖြစ်သလို လှေထိုးသားတွေလည်း သူနည်းသူဟန် နဲ့ အရေးပါကြတာပဲကွယ့်။ လှေထိုးသားတွေထဲမှာ ခေါင်ဝါး၊ ဝါးလက်၊ အောက်ဝါဆိုပြီး သုံးမျိုးရှိ တယ်။ ဒီထဲမှာ ခေါင်းဝါးက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေရာ လှေသူကြီးကတော်ဖြစ်သော်လည်း ရေလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံမရှိရှာ သော ဒေါ်ရွှေမြက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ခေါင်ဝါးသမားတွေဟာ လှေအန္တရာယ်နဲ့ကြုံရင် သိပ်အားကိုးရတယ်ဆို”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ လှေသူကြီးဦးရာကျော်က ခေါင်းညိတ်၍

“အားကိုးရတာ ပေါ့ကွာ။ ခေါင်ဝါးသမားတွေဟာ အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်ရင် သူတို့ ပညာ ပေါ်လာပြီပဲ။ လှေကို ရွက်တိုက်လို့ရအောင် လေကလည်း မရှိဘူး။ ရေဆန်လည်း ဖြစ်နေပြီဆိုရင် လှေဟာ ရွှေလျားဖို့သိပ်ခက်သွားပြီ။ ဒီအခါမှာ ခေါင်ဝါးတွေဟာ လှေထိုးဝါးတစ်ချောင်းစီနဲ့ မြေကြီး ကိုထိုးထိုးပြီး လှေကို ရွှေ့အောင်လုပ်ကြတယ်။ လှေဟာ

ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါသွားပြီး ရှေ့မှာ လှေနဲ့တိုက်စရာ
အန္တရာယ်တွေဘာတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ခေါင်ဝါးသမားတွေရဲ့ အစွမ်းကို
တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ညာသံပေးပြီး ထိုးဝါးထိုးတယ်။
တစ်ခါတုန်းက ငါတို့ လှေကြီးဟာ ရေစီးကြောင်းမှားပြီး ကမ်းနဖူးနဲ့
ဝင်တိုက်တော့မယ့်အရေးမှာ ခေါင်ဝါးသမားနှစ် ယောက်ဟာ
ကျားကနဲညာသံပေးပြီး ထိုးဝါးတွေကို ကမ်းနဖူးမှာ ထိုးဝါးသုံးပြီး
လှေရဲ့လမ်းကြောင်း ကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါလူပျိုတုန်းက
တက်မကိုင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တက်မကိုင်အတွေ့အကြုံ နည်းစဉ်အခါက
ရေလမ်းမှားပြီး ဝင်သွားတာ မသိလိုက်ဘူး။ အတော်ကြာတော့မှ ရှေ့မှ တံတား
ဟောင်းက တိုင်တွေကိုမြင်တော့ ငါတို့ လှေတစ်စင်းလုံး
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ရေလမ်းက လည်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ကုန်းပေါ်ကို
လှမ်းခုန်တက်လို့တောင် ရနိုင်တယ်။ ဒီလောက်ကျဉ်း မြောင်းတဲ့ ရေလမ်းမှာ
တံတားဟောင်းက တိုင်ကြီးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရှောင်နိုင်မှာလဲ။ ငါတို့ အားလုံး
ကြောင်ငေးပြီး အထိတ်တလန့်အော်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မှ တက်မကိုင်ဖြစ်တဲ့
ငါက သတိဝင်လာပြီး ဝါးလက်သမားနှစ်ယောက်ကို ကုန်းပေါ်ဆင်းခိုင်းပြီး
လှေကိုကြိုးချည်ခိုင်းရတယ်။ ဝါးလက်သမားနှစ်ယောက်ဟာ ရေထဲကို ခုန်ချပြီး
ကမ်းပေါ်ကို အမြန်ကူးသွားတယ်။ လှေကို ကြိုး ချည်လိုက်နိုင်ပေမယ့်
ရေစီးကသန်လွန်းတော့ ကြိုးဟာ ထောင်းခနဲပြတ်ထွက်သွားတယ်။ လှေကြီး ဟာ
မကြာမီ တံတားဟောင်းက တိုင်တွေနဲ့ တိုးမိတော့မယ်။ ငါတို့အားလုံး လှေပေါ်က
ခုန်ချပြီး အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်နိုင်ပေမယ့် လှေကြီးနဲ့
ကုန်တွေကတော့ ဆုံးရှုံးရတော့ မလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကံကောင်းချင်တော့
ငါ့လှေပေါ်မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ခေါင်ဝါး သမားနှစ်ယောက်ပါတယ်။ ဒီလူတွေက
ဝါးလုံးတွေကို ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ကျားကနဲ ညာသံပေးပြီးလှေ ကို
ကမ်းနဖူးရောက်အောင် လှမ်းထောက်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ရေစီးကြောင်းမှာ
တစ်ဟုန်ထိုး သွားနေတဲ့လှေကြီးဟာ အရှိန်တုန်ခနဲ တစ်ပတ်လည်သွားတယ်။

လေ့ရဲ့အရှိန်တန့်သွားတဲ့အချိန် မှာပဲ ကုန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့
ဝါးလတ်သမားနှစ်ယောက်ဟာ လေ့ကိုကြိုးချည်လိုက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့မှာ
ငါတို့အားလုံး သက်မချလိုက်နိုင်တယ်။ ခေါင်ဝါးသမားတွေ အစွမ်းရှိတယ်ဆိုရင်
တက်မ ကိုင်ကိုတောင် အံတုဝံတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လေသူကြီးဦးရာကျော်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်၍

“ခေါင်ဝါးသမားတွေဟာ လေ့ပေါ်မှာ ထိုက်သင့်သလောက်

ဩဇာရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တကယ်အကျဉ်းအကြပ်ထဲကို ရောက်ပြီဆိုမှ
အလုပ်လုပ်ရတာ ၊ ခေါင်ဝါးသမားတွေဟာ သိပ်ပြီး သန်မာတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပုခုံးဟာ
မည်းပြီးညိုနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး ခေါင်ဝါးသမားတွေဟာ အတွေ့ အကြုံလည်းများပြီး
လေ့ထိုးသားလုပ်သက်ရင့်သူတွေဟာ တက်မကိုင်အဆင့်ထိဖြစ်တတ်တယ်။
တက်မကိုင်ဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အဓိကထားရသလို
ခေါင်ဝါးသမားတွေကတော့ လက်ရုံး ရည်နဲ့ပ ကျွမ်းကျင်မှုကို အဓိကထားရတာ
များပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အတွေ့အကြုံနဲ့တဲ တက်မ ကိုင်တွေနဲ့
ခေါင်ဝါးသမားဟာ ပညာပြိုင်လေ့ရှိတယ်။ တက်မကိုင်ဟာ ခေါင်ဝါးသမားလောက်
ပညာမရှိဘူးဆိုရင်တော့ တက်မကိုင်ကို လေ့ထိုးသားအားလုံးက ယုံကြည်ကိုးစားမှု
နည်းမှာသေ ချာတယ်။ တက်မကိုင်ဟာ ရာသီဥတုအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မကြာမီ
မိုးနဲ့လေလာတော့မယ်။ ငါ တို့လေ့ကို ဒီမှာပဲ နားမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။
ခေါင်ဝါးသမားက အတွေ့အကြုံများရင် မိုးနဲ့ လေမလာနိုင်ဘူး။ လွတ်မယ်ဆိုပြီး
အလောင်းအစားမျိုး ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါတိုင်း တက်မကိုင်ရဲ့
စကားတွေဟာ များသောအားဖြင့် မှန်နေတာများတယ်။ တက်မကိုင်ရဲ့ စကားတွေ
မှားတာများလာပြီဆိုရင်တော့ လေ့ထိုးသားတွေဟာ တက်မကိုင်ကို ယုံကြည်မှု
နည်းမှာသေချာ တယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။

ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေမြက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ပြာခွက်ထဲသို့
ထိုးချေလိုက်ပြီး။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှင်လိုချင်တဲ့ တက်မကိုင်ဟာ
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ခုလုံးမှာ တစ် ယောက်ရှိပါ့မလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က ဒေါ်ရွှေမြ၏
ငေါ့တော့တော့ စကားကြောင့် မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး

“မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မကလို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ပဲ လှည့်ရှာရ ရှာရကွာ
ငါလိုချင်တဲ့ တက်မကိုင်ကို မရရအောင် ရှာရမှာပဲ”

ဟု ပြောရင်း ရေချိုးရန် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏ ။

x x x

(၂)

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် သူလိုချင်သော တက်မကိုင်ကို
သုံးရက်တိတိ အပူတပြင်းရှာ ဖွေပြီး မရသည့်အဆုံးတွင် လက်သီးဆုပ်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ တက်မကိုင်မရှိရင်နေပါစေ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး
ငါကိုင်တိုင် တက်မကိုင် လုပ်ပြီး လှေထွက်မယ်။ ရာကျော်တဲ့ဟေ့။
ခေါင်ဝါးအကြောင်းနားမလည်ဘဲ လှေသူကြီးဖြစ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။
ခေါင်ဝါးသမားကနေ တက်မကိုင်၊ တက်မကိုင်ကနေ ကုန်သည်လှေသူကြီးလုပ်
လာတဲ့ကောင်ကွ”

ဟု ကြုံးဝါးလေရာ ခေါင်ဝါးသမား မဲလုံးက ခေါင်းညိတ်၍

“လှေသူကြီး အသက်ကြီးပြီနော်။ အင်မတန် ပင်ပန်းတဲ့ ရေလမ်းခရီးကို
သွားနိုင်ပါမလား”

ဟု မယုံမရဲ မေးမြန်းလေရာ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က သူ၏
လက်မောင်းကို ကွေးညှစ်ပြ ၍

“ငါ့ရဲ့ လက်မောင်းကို ကြည့်စမ်း၊ မင်းကို ခေါင်ဝါးသမားတွေနဲ့
ဘာကွာလို့လဲ။ ငါ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါးဆယ်အရွယ်နဲ့
တက်မကိုင်လုပ်နေတဲ့ သူတွေ အများကြီးပါကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ခေါင်ဝါးသမား ရွှေထူးကလည်း မယုံမရဲဖြင့်

“ဒါပေမယ့် လှေသူကြီးက ရေကြောင်းခရီးမှာ အပင်ပန်းခံပြီး
သွားလေ့သွားထမရှိတော့ဘူး လေ။ နောက်ပြီးတော့

လှေသူကြီးကတော်ကြီးကလည်း ရေလမ်းခရီးထွက်ဖို့ သဘောတူပါ့မလား”

ဟု စောဒကတက်လေ၏။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် သူ့အား အထင်အမြင်သေးပြီး တားဆီးနေသည်ဟု ယူဆကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း။ ငါ့ကို မိန်းမကြောက်တဲ့ကောင်များ အောင့်မေ့လို့လား။ ရာကျော်တို့ကတော့ မိန်းမရတဲ့နေ့ကစပြီး ကြောင်တစ်ကောင်ကို အသေသတ် ခဲ့တာကွ၊ မိန်းမကို မီးသေပြီးသား။ ငါ့ကို တားဆီးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မနက်ဖြန် လှေထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာ ပြင်ဆင်ပေတော့”

ဟု စကားဖြတ်ပြောဆို၍ လှေကြီးပေါ်မှ ရင်ကိုကော့၍ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ၎င်း၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ ခေါင်ဝါးသမား မဲလုံးက ခေါင်းကို ခါယမ်း၍

“သူကြီးကတော့ တဇွတ်ထိုးလုပ်ပြီကွာ။ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တက်မကိုင်အလုပ်ကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ဦးမှာကွ။ ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလှေငါထိုး ပဲခူး ရောက်ရောက် ဆိုနေမှတော့ ရိက္ခာတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်ရတာ ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုရင်း လှေထိုးသားများနှင့်အတူ ရိက္ခာအဖြစ် ထားရှိသော ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုပ်၊ ကြက်သွန်၊ ငါးခြောက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။

ပြီးနောက် လှေကို ကြည့်ရန်အတွက် လှေကို မြစ်ပြင်သို့ ရွတ်တိုက်ထွက်ခဲ့၏။

လှေသည် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေစဉ် ခေါင်ဝါးသမားနှစ်ယောက်က လှေ၏ ပြစ်ချက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ၏။ ခေါင်ဝါးသမား ရွှေထူးသည် လှေကို သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“လှေကို ကြည့်တာကတော့ အားလုံးကောင်းတယ်ကွ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်လို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မဲလုံးက ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်၍

“သူကြီးကတော့ တက်မကိုင်ပြန်လုပ်နေပြီကွာ။ ငါတော့ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ။ တက်မကိုင် အောင်လှကတော့ ပဲပြုတ်သည်မကို ခိုးပြေးပြီး အခုလောက်ဆို စည်းစိမ်တွေ့နေလောက်ပြီ”

ဟု အားကျဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ရွှေထူးက ရယ်မော၍

“ဘာလဲ မင်လည်း အောင်လှလို မိန်းမခိုးပြေးချင်နေပြီလား။ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်ဟာ ခေါင်ဝါးသမားမရှိရင် သူကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး ခေါင်ဝါးသမား လုပ်မလားမသိဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မောလေ၏ ။ ခေါင်ဝါးသမား မဲလုံးက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ကိုချ၍

“လူတွေဟာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ သဘာဝတရားရဲ့ အလိုအတိုင်း အဖော်လိုအပ်တာ ဓမ္မတာပဲပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့လို လျှေထိုးသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ ဧရာဝတီမြစ် ကြီးကို အစုန်အဆန်ကူးပြီး အမြဲတမ်းရေထဲမှာပဲ ပျော်နေရတဲ့ဘဝဆိုတော့ အိမ်ရာထူထောင်ဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်ကွာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေတော့၏ ။ ခေါင်ဝါးသမား ရွှေထူးက ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောနဲ့ကွာ ၊ ညကျရင် ကိုကြီးကျော်တင်ပြီး ပျော်ကြရ အောင်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အညာဆန်လှေကြီးများသည် လှေထွက်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင်

ကိုကြီးကျော်နတ်တင်၍ တပျော်တပါးစားသောက်လေ့ရှိကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် လှေသားများ စုံစုံလင်လင်ရှိနေပြီး အရက်၊
ကြက်ကြော်စသည်တို့ဖြင့် ပျော် ပါးစားသောက်ကြ၏။

လှေထိုးသားများသည် ထိုအချိန်မျိုးတွင် လှေထွက်ရန်
စိတ်အားတက်ကြွပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

အောက်အရပ်ရှိ အချို့သော လှေကြီးများတွင်
ဦးရှင်ကြီးနတ်တင်ပူဇော်လေ့ရှိသော်လည်း လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က
ကိုကြီးကျော်နတ်ကိုသာ ပူဇော်ပသလေ့ရှိ၏။

ထိုညက ဦးရာကျော်သည် ကြက်ပေါင်ကို ဝါးလိုက်၊ အရက်ကို
မော့လိုက်ဖြင့် ပျော်မြူးနေ ရာမှ

“ဟေ့ကောင်တွေ ၊ ငါအိမ်ပြန်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်
တိုင်းကျော်လှေကြီးမှာ ငါဟာ လှေသူ ကြီး၊ ငါဟာ တက်မကိုင်ဘဲ မနက်ဖြန်ကစပြီး
ငါဟာ မအိုသေးဘူးဆိုတာ သက်သေပြရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေတော့၏။

x x x

နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်တွင် လှေသူကြီး ဦးရာကျော်၏
တိုင်းကျော်လှေကြီးသည် ညောင် တုန်းဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။
လှေသူကြီးကတော် ဒေါ်ရွှေမြသည် ညောင်တုန်းဆိပ် ကမ်း၌ ဦးရာကျော်ကို
စိတ်မချခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် တက်မကိုင်သော စင်မြင့်ထက်၌
အကျအနထိုင်၍ စိတ် အားတက်ကြွနေပြီး ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ညောင်တုန်းကမ်းမှ
ခွာသည်နှင့် လေကြောင်းမိသွားပြီး လှေသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလေတော့၏။

တိုင်းကျော်လှေကြီးသည် ရေဆန်ကို ဆန်ရသော်လည်း
လေကြောင်းမိသဖြင့် များစွာ ခရီးတွင်လေတော့၏။

လှေထိုးသားများသည် လှေကြီးလေကြောင်းမိသွားသဖြင့်
အလုပ်အားလျက်ရှိနေကြ ပြီး လှေပေါ်တွင် ယူဆောင်လာသော နှံ၊ ပုလွေ စသော
တူရိယာများကို တီးမှုတ်၍ သီချင်း များ သီဆိုကြလေ၏။

ဦးရာကျော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက
တက်မကိုင်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့ အကြုံများကို ပြန်လည်သတိရပြီး
ငယ်မူငယ်သွေးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၎င်းတို့လှေကြီးသည်
တောင်လေတိုက်အားကောင်းသောရာသီဖြစ်သဖြင့် ညနေစောင်း သောအခါ
စက္ကော့ဆိပ်ကမ်းကို လှမ်းမြင်ရလေ၏။

ဦးရာကျော်က အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ဒီနေ့ည စက္ကော့မှာ ညအိပ်ကြမယ်ဟေ့ ၊ လပိုင်ရှင်မကို
ပူဇော်ပသကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လှေလုပ်သားများသည် ရေကြောင်း
ခရီးသွားသည့်အခါတိုင်း ညနေ စောင်းအချိန်များတွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းအချို့ကို
စလောင်းဖုံးထဲသို့ထည့်၍ လပိုင်ရှင်မကို ပူ ဇော်ပသလေ့ရှိ၏။

ဦးရာကျော်သည် လှေထိုးသားတစ်ဦး ယူဆောင်လာသော ထမင်းနှင့်
ဟင်းထည့်ထား သော စလောင်းဖုံးကို ရေပတ်ကန်နေရာတွင် ပူဇော်ပသသည့်
သဘောနှင့် ချထားလိုက်ပြီး

“ခရီးလမ်းပန်း ကောင်းမွန်ပါစေ။ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးအောင်
လပိုင်ရှင်မ စောင့်ရှောက်ပါ”

ဟု ပူဇော်ပသလေ၏။ ဦးရာကျော် ပူဇော်ပသပြီးချိန်၌
တိုင်းကျော်လှေကြီးသည် စက္ကော့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။

လှေထိုးသားများသည် စက္ကော့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်း၍ စားသောက်ဖွယ်ရာ
အချို့ကို ဝယ် ခြမ်းကြ၏။

လှေထိုးသားများထဲတွင် အတွေ့အကြုံအနည်းဆုံးလူများကို
အောက်ဝါးဟုခေါ်၏။

အောက်ဝါးသမားများသည် လှေ၏ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို
လုပ်ကိုင်ကြ၏။

စက္ကော့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်သောအခါ လှေကိုကြိုးချည်ပြီး
ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရသူ မှာ အောက်ဝါးသမားနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ခေါင်ဝါးများနှင့် ဝါးလက်ကမူ ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
စားသောက်ဖွယ်များ ကို ဝယ်ခြမ်းကြ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်လည်း စက္ကော့ဆိပ်ကမ်းသို့ဆင်း၍
ကုလားလူမျိုးများဖွင့်သော ကာကာဆိုင်သို့ဝင်ကာ လွန်စွာညံ့ဖျင်းလှသော
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လေသည်။

ဦးရာကျော်လှေကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ
ထမင်းဟင်းများ ကျက် နေပြီဖြစ်၍ ညစာကို စားသောက်ကြ၏။

လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူ လှေထိုးသားများကို လှေသူကြီးက
အခမဲ့ကျွေးရ၏။

အချို့သောလှေများတွင် လှေထိုးသားများကို သားငါးမကျွေးဘဲ
ငါးပိရည်၊ တို့စရာ လောက်နှင့်သာ ကျွေးမွေးသော်လည်း ဦးရာကျော်ကမူ
သူ့လှေပေါ်တွင် အစားကောင်းအ သောက်ကောင်းများကို တတ်နိုင်သမျှ

ကျွေးမွေးတတ်၏။

ယခုလည်း ညောင်တုန်းကမ်း၌ ချက်ပြုတ်လာသော
ကြက်သားဆီပြန်ဟင်းသာမက စက္ကော့ဆိပ်ကမ်း၌ ဝယ်ယူရရှိသော
ဆတ်သားကြော်၊ ငုံးကြော်များဖြင့်မြိန်ရှက်စွာစားသောက် ကြလေ၏။

ညစာ စားပြီးနောက် လှေထိုးသားများက မယ်ဒလင်တစ်လက်ဖြင့်
သီချင်းများ သီဆို ကြလေ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်ကမူ သွားရောက်အိပ်စက်လေတော့၏။

ညဉ့်နက်လာသောအခါ လှေထိုးသားအားလုံး အိပ်စက်ကြလေ၏။

လှေ၏ ထုံးစံမှာ လှေထဲသို့ ရေစိမ့်ဝင်မှုရှိမရှိ
လှေထိုးသားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ညဘက်မအိပ်ဘဲ စောင့်ရသော်လည်း
တိုင်းကျော်လှေကြီးမှာ ကမ်းမှထွက်ခါစဖြစ်သဖြင့် လှေ ကြီးကို ယုံကြည်စိတ်ဖြင့်
မည်သူမျှ မစောင့်ဖြစ်ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ညမအိပ်ဘဲ ကမ်းစောင့်ခြင်းကို ရေလဲ့ဟုခေါ်၏။

အောက်ဝါးနှင့် ဝါးလတ်သမားများသည် တစ်ညလုံး အလှည့်ဖြင့်
ရေလဲ့စောင့်ရလေ့ရှိ ၏။

ယနေ့ တိုင်းကျော်လှေကြီးတွင် မည်သူမျှ ရေလဲ့မစောင့်ဘဲ
လှေထိုးသားအားလုံး နှစ် မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေ၏။

x x x

လှေထိုးသားများသည် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေရာမှ
မနက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကလေးငိုငံကြောင့် လှေသူကြီး
ဦးရာကျော်သည် အိပ်ရာမှ ဦးစွာနိုးသွား လေ၏။

ဦးရာကျော်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကလေးငိုသံကြောင့် ရုတ်တရက်

သူအိပ်မက်နေ သလားဟု ထင်မြင်နေလေ၏။

သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သေချာသွားသောအခါ
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟေ့ ဘယ်က ကလေးငိုသံလဲကွ။ လှေထိုးသားတွေ ထကြစမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ခေါင်ဝါးမဲလုံးနှင့် ရွှေထူးသည် အိပ်ရာမှ
ခုန်ထလိုက်ပြီး

“ဟိုက် ဟုတ်ပါရဲ့ ဘယ်က ကလေးငိုသံလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး လှေ၏ နေရာအနှံ့သို့ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ ဝါးလတ်သမားများနှင့် အောက်ဝါးသမားများလည်း အိပ်ရာမှ
အလန့်တကြား နိုးထလာပြီး ကလေးငိုသံကို ရှာဖွေကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကလေးငိုသံကို မှန်းဆ၍ ရှာဖွေကြလေရာ လှေဦးထိပ်တွင်
ကြိမ်ခြင်း လေးနှင့် ထည့်ထားသော ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရလေ၏။

ခေါင်ဝါးမဲလုံးသည် ငိုယိုနေသော ကလေးကို တအံ့တသြကြည့်ရှု၍

“ဟိုက် ဘယ်က ကလေးလေး လှေပေါ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ အနီးသို့ လှေထိုးသားများ ဝိုင်းအုံလာပြီး
ကလေးလေးကို တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးပေးကြလေ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် ငိုယိုနေသော ကလေးကိုကြည့်၍
နို့ဆာနေမှန်း ရိပ်စားမိ သဖြင့် ခြင်းတောင်းထဲတွင် တွေ့သော နို့ဘူးကို ယူ၍
ကလေးနှုတ်ခမ်း၌ တွေ့ပေးလိုက်ရာ ကလေးငယ်သည် နို့စို့ရသောအခါ
ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဦးရာကျော်သည် ကလေးငယ်ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ကလေးငယ်၏ ခြင်းတောင်းထဲ တွင် လှန်လှောရှာဖွေလေရာ စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ရွက်ကို တွေ့သဖြင့် ဖွင့်ဖတ်ရန် ပြင် လိုက်၏။

ခေါင်ဝါးရွှေထူးက နို့ဘူးကိုစို့ရ၍ ငြိမ်သက်သွားသော ကလေးငယ်ကို ကြည့်၍

“တောက် ... အခါလည်သား အရွယ်ကလေးကို လာပစ်သွားတာ အတော်ရက်စက်တာ ပဲ။ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့ကလေးလား မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စာရွတ်ကလေး ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဒီကလေးဟာ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့ကလေးလုံးဝ မဟုတ်ဘူး။

ကလေးမှာ အဖေ လည်းရှိတယ်၊ အမေလည်းရှိတယ်။ ကလေးမိဘနှစ်ပါးစလုံးဟာ သားဦးလေးကို အသည်း ပေါက်မတတ်ချစ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်စွန့်စံဖျား အရေးကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်ရင်သွေး လေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ ကလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မွေးပါ။ ကလေးကို မမွေးဘဲ စွန့် ပစ်ခဲ့ရင် လှေသူကြီးကို သေဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ကလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမြူခဲ့ လို့ ကလေးအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ရွှေဒင်္ဂါးအပြားတစ်ရာတိတိ ချီးမြှင့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဟာ စကားကတိတည်တယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့အတွက် ကလေးကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မွေးမြူရင် အကျိုးထူးမှာသေချာတယ်။ ကလေးကို စွန့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ သေဒဏ်ပေးရမှာပဲ။ ကလေးလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ဆွဲပြာလေးကိုတော့ တစ်သက်လုံးမ ပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းထားစေချင်တယ်”

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် စာကို အဆုံးထိအောင် ဖတ်ရှုပြီး

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ

“ဒီလူတွေဟာ ဘယ်လိုလူတွေလည်း ကလေးကို စွန့်ပစ်ပြီး ကျုပ်ကို အတင်းမွေးခိုင်း နေတယ်။ ကလေးကို မမွေးရင်သေဒဏ်တဲ့ ကလေးကို မွေးရင်တော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် တဲ့နေ့မှာ ရွှေဒင်္ဂါးအပြားတစ်ရာတိတိ ချီးမြှင့်မယ်တဲ့။ ကလေးရဲ့ မိဘတွေက လူဆိုးဓားပြတွေ လားမသိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ကလေးအတွက် အမွေဆိုပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေးခဲ့တယ် တဲ့။ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ခေါင်ဝါး ရွှေထူးက

“ကျုပ်တို့က လှေထိုးသားတွေပဲ။ တစ်ရပ်တစ်မြေမှာ အခြေချပြီး နေထိုင်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ရေထဲမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား သွားလာနေရတာ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မွေးမလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ ခေါင်ဝါးမဲလုံးကလည်း ကလေးငယ်ကိုသေချာစွာ

ကြည့်ရှု၍

“နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့က ရေထဲမှာ နေတဲ့သူတွေပဲ။ ဒီလူတွေဟာ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး အပြစ်ဒဏ်လိုက်ခတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ချီးမြှင့်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလူ တွေရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ခေါင်ဝါးရွှေထူးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလိုလဲ ပြောလို့မရဘူးကွ။ ဒီလူတွေဟာ နယ်နယ်ရရ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ကလေးကို မစွန့်ပစ်မီမှာ တိုင်းကျော်လှေကြီးရဲက အကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါဆို ရင်လှေသူကြီးနေရပ်ဇာတိကိုလည်း စုံစမ်းပြီးလောက်ပြီ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ အောက်ဝါးသမားများနှင့်
ဝါးလတ်သမားများကမူ ကလေးကို ကြည့်ရာ ထင်ရာမြင်ရာများကို
ပြောဆိုနေဆဲဖြစ်၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် နို့စို့နေသော ကလေး၏ အနီးအောက်သို့
မွေနှောက်ရှာ ဖွေကြည့်ရာ ကလေးငယ်၏ ထန်းဖူးဇာတာကို တွေ့ရလေ၏။

ဇာတာတွင် ကလေးငယ်၏ မွေးသက္ကရာဇ်အပြည့်အစုံကို
ရေးသားထားလေ၏။

ထို့အပြင် ကလေး၏ ဆွဲပြားပေါ်တွင် ရေးသားထားသော ထူးဆန်းသော
ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုကဗျာလေးမှာ

“မိုးထိတောင်ရဲ့ နဂါးတို့ ပျော်စံရာ ရွှေရေအိုင်”

ဟု ဖြစ်၏။

ဦးရာကျော်သည် ကလေးငယ်၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာကို
အနီးကပ်ကြည့်ရင်း သူ၏ ရင် ထဲတွင် ကလေးကို ချစ်ခင်စိတ်များ
တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

ကလေးငယ်သည် ချစ်စဖွယ် ဥပဓိရုပ်ရှိသော
ယောက်ျားလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

ဦးရာကျော်တို့ လင်မယားတွင် သားသမီးမထွန်းကားသဖြင့် ဒေါ်ရွှေမြ၏
ညီမများက မွေးဖွားသော ကလေးများကိုသာ ချစ်ခင်နေရ၏။

ကလေးငယ်ကို မွေးစားလိုက်လျှင် ဒေါ်ရွှေမြတစ်ယောက်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

သို့သော် စာထဲတွင် ရေးသားထားသော ကလေးငယ်၏ မိဘများ၏

ခြိမ်းခြောက်စာကို သူမနှစ်သက်ချေ။

ကလေးငယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာ ချီးမြှင့်မည်ဆိုသော မက်လုံးများကိုလည်း ဦးရာကျော်အနေနှင့် ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကလေးငယ်၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာပေးကြောင့် ဦးရာကျော်သည် ကလေးကို မွေးစားချင်လှပြီဖြစ်၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကလေးကို မွေးစားတော့မည်ဟု စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်ပြီး လှေထိုးသား များဘက်သို့ လှည့်၍

“ကလေးက ချစ်ဖို့အလွန်ကောင်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို မွေးစားဖို့ ငါဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ”

ဟု စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီးဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ လှေထိုးသားများလည်း တားဆီးရန် မတတ် သာတော့ပဲ လိုက်လျောရလေ၏ ။

ခေါင်ဝါးမဲလုံးက ကလေးငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ကလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် လမ်းခရီးမှာ ကလေးကို ဘယ် လို ကျွေးမွေးပြုစုသွားမလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က

“ငါတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး စောင့်ရှောက်သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ကလေးကို မိခင် နို့မဟုတ်ရင်လည်း လောလောဆယ် နွားနို့တွေ၊ ဆိတ်နို့တွေတိုက်ပြီး မွေးမြူရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် နောက်တစ်နေ့ လှေထွက်သောအခါ ပဲစင်ထိပ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ မထိုင်နိုင်ဘဲ လှေပေါင်းမိုးထဲတွင် ရှိသော

ကလေးငယ်အတွက် စိတ်ရောက် နေလေ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်သည် ပဲ့စင်ထိပ်မှ မကြာခဏဆင်း၍
ကလေးငယ်ကို နို့တိုက် ခြင်း၊ ချောမြူခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။

၎င်းတို့သည် ရောက်လေရာ ဆိပ်ကမ်းများတွင် ရက်ကြာရှည်မနေဘဲ
တောင်လေကို အမှီပြု၍ ဆန်တက်သွားလေရာ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသို့ (၁၅)
ရက်အတွင်း ရောက်ရှိသွားလေ ၏။

ညောင်ဦးသို့ ရောက်သောအခါ ယူဆောင်လာသော ကုန်စည်များကို
ရောင်းချပြီး ညောင်ဦးမှ ထန်းလျက်၊ ပဲ စသည်တို့ကို ဝယ်ယူ၍ အောက်ပြည်သို့
ပြန်လည် စုန်ဆင်းလာခဲ့ ၏။

x x x

(၃)

ညောင်တုန်းမြို့သို့ ဆိုက်ကပ်သောအခါ လှေသူကြီးသည်
ကလေးငယ်ကို ပွေ့ပိုက်၍ ဇနီးသည် ဒေါ်ရွှေမြထံသို့သွား၍ ထူးဆန်းစွာဖြင့်
ကလေးငယ်ကို မွေးစားခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ ၏။

ဒေါ်ရွှေမြသည် ကလေးချစ်တတ်သူပီပီ ကလေးငယ်ကို မြင်မြင်ချင်း
ချစ်ခင်သွားသော် လည်း ကလေးငယ်နှင့်အတူပါလာသောစာကို ဖတ်ရှု၍
မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဟင် .. ကလေးက ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် သူ့မိဘတွေဟာ ဘာတွေလဲ
မသိဘူး။ စာ ထဲမှာ ခြိမ်းခြောက်ထားတာ ကြောက်စရာကြီးနော်”

ဟုပြောလေရာ ဦးရာကျော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ကလေးကို ငါတို့မွေးစားမယ်။ သူ့မိဘတွေက
လူဆိုးလူသွမ်းပဲ ဖြစ် စေဦးတော့ သူ့စာထဲမှာပါသလို ငါတို့က ကလေးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမြူတဲ့အတွက် ကလေးအသက်ဆယ်နှစ်ပြည့်ရင်
ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာတောင် ရနိုင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်ရွှေမြက ကလေးကို ပွေ့ချီ၍ နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“သားလေးက ချစ်စရာကောင်းတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေကိုမှ
အမေတို့ မမူ တော့ဘူး။ သားလေးကို မွေးမြူတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ကလေးအိမ်ကို ရောက်ပြီး
တစ်လပြည့်သောနေ့တွင် ရပ် ကွက်အတွင်းမှ ဗေဒင်ဆရာကြီး

ဦးကျော်ခေါင်ကိုခေါ်၍ ကလေး၏ အမည်ကို မောင်ကျော်စွာ ဟု
အမည်ပေးလိုက်လေ၏။

ကလေးကို အိမ်နီးချင်း ဆိတ်ခြံတစ်ခြံမှ ဆိတ်နို့များကို တိုက်၍
မွေးမြူခဲ့၏။

ကလေး၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာကြောင့် ဆိတ်ခြံပိုင်ရှင်
လင်မယားက လည်း ဆိတ်နို့ဖိုး ပိုက်ဆံမယူဘဲ တိုက်ကျွေးခဲ့၏။

ဦးရာကျော်တို့ လင်မယားသည် ကလေးကို ချစ်ရှာလွန်း၍
မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေလေ၏။

ဦးရာကျော်သည် အထက်အညာသို့
ကုန်ကူးထွက်သည့်အခါတိုင်းအညာမှစားသောက် ဖွယ်ရာများ
ကလေးကစားစရာအရုပ်များကို ဝယ်ယူလာလေ့ရှိ၏။

ကလေးအသက် ၅ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ညောင်တုန်းမြို့တွင်
စာပေသင်ပြမှု ဌာ လွန်စွာကျော်ကြားသော ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသို့
ကလေးကို အပ်နှံ၍ ပညာသင် ကြားခဲ့လေ၏။

မောင်ကျော်စွာကလေးသည် လိမ်မာသော
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်အခြားသော ကလေးများကဲ့သို့ ကျောင်းတက်ရန်
ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်အားတက်ကြွနေရှာ၏။

ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသို့ ဦးရာကျော်တို့ လင်မယားသည်
ကန်တော့ပွဲနှင့်အတူ သွားရောက်၍ မောင်ကျော်စွာကလေးကို အပ်နှံလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ကျော်စွာကလေးသည် ဆရာကြီး
ဦးဘိုးချစ်ကျောင်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ပညာသင်ယူခဲ့၏။

ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းမွန်ပြီး

စာပေကြိုးစားသင်ယူ သော မောင်ကျော်စွာကို အခြားကလေးများထက် ပိုမိုချစ်ခင်လေ၏။

ဦးဘိုးချစ်က လှေသူကြီး ဦးရာကျော်နှင့် ဆုံသည့်အခါတိုင်း

“ဦးရာကျော်တို့ သားလေးက ကျုပ်ကျောင်းက ကလေးထဲမှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေလို မျောက်ရှုံးအောင်လည်း မဆော့တတ်ဘူး။ သူ တစ်ပါးကိုလည်း ရန်မလိုဘူး။ သည်းခံတတ်တာ တွေ့ရတတ်တယ်”

မောင်ကျော်စွာသည် ငယ်စဉ်ကပင် လှေထိုးသားများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး အားလပ် သည့်အချိန်တိုင်း လှေထိုးသားများကြားသို့ ရောက်ရှိနေတတ်၏။

မောင်ကျော်စွာသည် ခေါင်ဝါးရွှေထူးနှင့် မဲလုံးထံမှ ရေကြောင်းခရီး အတွေ့အကြုံများ ကို မေးမြန်းနေတတ်၏။

ခေါင်ဝါးမဲလုံးတို့ကလည်း မောင်ကျော်စွာ မေးမြန်းသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေ ကြားတတ်၏။

အနီးအနားမြို့များသို့ လှေကြီးဖြင့် စုန်ဆန်သည့်အခါတိုင်း မောင်ကျော်စွာသည် လှေ ပေါ်တွင်လိုက်ပါလေ့ရှိ၏။

လှေသူကြီး ဦးရာကျော်က မောင်ကျော်စွာ ရေကြောင်းခရီးဝါသနာကြီးသည့်အတွက် များစွာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ကျော်စွာကြ ခေါင်ဝါးမဲလုံးနှင့်ရွှေထူး၏ ကြားတွင်ထိုင်၍

“အထက်အညာက လှေကြီးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ကို မလာချင်တာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်ဝါး မဲလုံးက

“အထက်အညာဘက်က လှေကြီးတွေဟာ ငါတို့
အောက်ပြည်အောက်ရွာကို လာခဲ့ရင် ပြည်မြို့လောက်အထိပဲ ခရီးဆုံးအဖြစ်
သတ်မှတ်ချင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး စုန်ရရင်လည်း ဟင်္သာတမြို့လောက်အထိပဲ
သွားချင်ကြတယ်။ ညောင်တုန်း၊ မအူပင်လောက်အထိဘယ်လှေမှ မလာချင်ကြဘူး၊
အဲဒါကတော့ ဒီပိုးကို ကြောက်လို့ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ၊ မောင်ကျော်စွာက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုး၍

“ဒီပိုး ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ဒီပိုးဆိုတာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ခေါင်ဝါးမဲလုံး ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ငှဲ့သောက်၍

“ငါတို့လို ပင်လယ်ရေတက်ရေကျရှိတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်တွေမှာ
ဒီပိုးလို့ခေါ်တဲ့ ပင် လယ်ရေငန်ပိုးတစ်မျိုးရှိတယ်။ ဒီပိုးဟာ လှေရဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေကို
ထိုးဖောက်တတ်တဲ့ ပိုးမွှား ကောင်တွေကွ။ ဒီပိုးဟာ ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်။
ဒီပိုးတွယ်ခံရတဲ့လှေဟာ ဘယ်လောက် ပဲ ကောင်းမွန်နိုင်ခဲ့အောင်
ဆောက်လုပ်ထားပေမယ့် မကြာမီ ပျက်စီးသွားတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်ကျော်စွာက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ဟင် .. အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ခေါင်ဝါးမဲလုံးက

“လှေတွေ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက် ကျွန်းတင်ပြီး လှေမှာတွယ်ကပ်နေတဲ့
ဒီပိုးကောင် တွေကို မီးမြှိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ရတယ်။ ဒီပိုးတွေ ထိုးဖောက်ထားတဲ့
ပျဉ်တွေကို အစားထိုးပြီး လဲ လှယ်ပေးရတယ်။ လှေနဲ့ ရေကြောင်းခရီးသွားတဲ့အခါ
သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေအပြင် ဓား ပြရန်ကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။
ဓားပြတွေဟာ လှေကမ်းကပ်ပြီး ညအိပ်ရပ်နားတဲ့အခါ လှေပေါ်တက်ပြီး ရှိသမျှ

အဖိုးတန်ပစ္စည်းနဲ့ ကုန်စည်တွေကို သိမ်းပိုက်လေ့ရှိတယ်။ ရေ
ကြောင်းခရီးသွားရင်းနဲ့ လှေတွေချင်းပူးကပ်ပြီး ဓားပြတိုက်တာတော့
အတော်ရှားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မောင်ကျော်စွာက လှေဓားပြများအကြောင်းကို
စိတ်ဝင်စားသွားပြန် ပြီး

“ဦးမဲလုံးတို့လည်း ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရဖူးမှာပေါ့နော်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ခေါင်ဝါးမဲလုံးက ခေါင်းညိတ်၍

“ငါတို့ရဲ့ လှေထိုးသား သက်တမ်းက နည်းမှမနည်းတော့တာ ။

ဓားပြအတိုက်ခံရဖူး တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဓားပြတိုက်တဲ့အခါတိုင်း ငါတို့
လှေထိုးသားတွေက ခေါင်းငုံ့ခံမနေဘဲ အစွမ်းရှိသမျှ ပြန်ပြီး တွန်းလှန်ခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် ဓားပြလောကမှာ တိုင်းကျော်လှေကြီးကို မစမ်းဝံ့ကြဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးနှစ်လောက်က ဟင်္သာတမြို့ဆိပ်ကမ်းမှာ ညအိပ်တုန်းက ဓားပြ ခေါင်းဆောင်
ဖိုးသာကြီးနဲ့အဖွဲ့ဟာ တိုင်းကျော်လှေကြီးကို ဓားပြတိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ငါ
တို့လှေထိုးသားတွေဟာ အလစ်အငိုက်ဖမ်းခံရတဲ့အတွက် ဖိုးသာကြီးဓားပြအဖွဲ့ကို
မတွန်းလှန် နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တုန်းက ပဲ့စင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ရွှေအောင်လှရဲ့
လက်ထဲမှာ ခူးလေး တစ်လက်ဟာ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ရှိနေတယ်။ ဒီတော့
တက်မကိုင်အောင်လှဟာ ပဲ့စင် ပေါ်ကနေ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဖိုးသာကြီးကို
ခူးလေးနဲ့ ပစ်လိုက်တာ ဓားပြခေါင်းဆောင် ရေထဲကို ကားခနဲ ကျသွားခဲ့တယ်။
ဖိုးသာကြီးရေထဲကို ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်လိုက်
နောက်ပါသုံးယောက်ကို ငါတို့နည်းငါတို့ဟန်နဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်တာ ဓားပြတွေ ကို
လက်ရဖမ်းဆီးမိပြီး ပုလိပ်လက်ကိုတောင် အပ်နှံနိုင်ကြတယ်”

ဟု ပြောပြလေရာ မောင်ကျော်စွာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
နားစိုက်ထောင်နေလေ၏ ။ သူသည် လှေထိုးသားများ၏ စွန့်စားခန်းများကို

စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေလေ၏။

သူသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ လှေထိုးသားဘဝသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစား မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

လှေထိုးသားဘဝကလည်း ရေပြင်၌ သက်စွန့်စံဖျား ကျင်လည်ရသော ဘဝဖြစ်သဖြင့် ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်မိ၏။

ခေါင်ဝါးသမား မဲလုံးက ဆက်လက်၍

“လှေကြီးတွေကို ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ညအိပ်ရပ်နားတဲ့အခါ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ ကြုံတတ်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ညအိပ်နေတုန်း လှေကြီးကြိုးဖြတ်ပြီး ရေစီးနဲ့ပါသွားပြီး အခြား လှေတွေရဲ့ ဝမ်းတွေကို ခွဲပစ်တာကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ရာသီဥတုဆိုးဝါးပြီး လျှိုင်းလေပြင်းထန်လွန်း လို့ လှေကြီးဟာ ကမ်းနဖူးနဲ့ အတင်းဝင်ဝင်ဆောင့်နေလို့ ခေါင်ဝါးသမားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါတို့ဟာ ရေထဲကိုဆင်းပြီး လှေကြီးကို ကျောကုန်းနဲ့ တွန်းကန်ပေးခဲ့ရဖူးတယ်။ ကမ်းတွေမှာ ကပ်နေတုန်း လှေကို စားပြတိုက်ခံရသလို လှေကို သူခိုးခိုးတဲ့ ပြဿနာကလည်းရှိသေးတယ်။ သူခိုးခိုးခံရလို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လို့ ပို့ထားတဲ့ငွေတွေ တက်တက်စင်အောင် ပြောင်ခဲ့ဖူး တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လှေပေါ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်လာတတ်တဲ့ လောင်းကစားသ မားတွေကို အထူးသတိပြုရမယ်။ သူတို့ဟာ များသောအားဖြင့် လူလိမ်တွေဖြစ်တာများတယ်။ လှေထိုးသမား လူရိုးကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့လိမ်လည်မှုတွေကြောင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင် သမျှ ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးတယ်။ လှေထိုးသားတွေဟာ ရောက်လေရာ မြို့တွေမှာ လည်ကြပတ်ကြရင်း ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမပျိုလေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး နှလုံးသားရေးရာ ပြဿနာတွေလည်း ဖြစ်တတ် တယ်။ ရွာခံ ကာလသားတွေက မကျေနပ်လို့ ရန်စပြီး တိုက်ခိုက်တာကိုလည်း ခံရတတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အချို့သော မြို့တွေမှာ လှေဆိပ်ကိုဆင်းပြီး ယောက်ျားတွေကို မြူဆွယ်လေ့ ရှိတဲ့ မိန်းမလည်တွေရှိတယ်။

သူတို့ရဲ့မာယာကြောမှာ မျောပါသွားပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေ ထားသမျှ ကုန်စင်ပြီး အိမ်ကိုတစ်ပြားမှ ပြန်မပါလာတာလဲ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ငါတို့လှေထိုးသား လုပ်တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြို့တစ်မြို့ကတော့ အတော်ထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီ မြို့က မိန်းမတွေဟာ လှေထိုးသားမှန်သမျှကို မူယာမာယာနဲ့ မြူဆွယ်ပြီး ပါသမျှကို သိမ်းကျုံးယူငင် လေ့ရှိတယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ မောင်ကျော်စွာသည် လှေထိုးသားများ၏ အတွေ့အကြုံစုံလှသော ဘဝကို လွန်စွာ သဘောကျနေလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ကျော်စွာသည် လှေထိုးသားများ၏ ကြားတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင် ရင်း အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေ၏ ။

x x x